

Reisija võib lennuettevõtjalt nõuda hüvitist oma asjade kaotsimineku eest, kui need sisalduvad samale lennule läinud teise reisija nimel registreeritud pagasis

Asjaomased reisijad on kohustatud selle kohta tõendeid esitama

Montréal'i konventsioonis¹ on ette nähtud, et lennuettevõtja peab maksma hüvitist, mis on piiratud 1000 Rahvusvahelise Valuutafondi arvestusühikuga („SDR”)², igale reisijale tema pagasi kaotsimineku korral lennu käigus või aja jooksul, mil pagas oli vedaja valduses. Vedaja peab reisijale iga registreeritud pagasiühiku kohta väljastama pagasikviitungi.

P. Espada Sánchez, A. Oviedo Gonzáles ja nende kaks alaealist last läksid 1. augustil 2008 lennuettevõtja Iberia lennule Barcelonast Pariisi. Selle neljaliikmelise pere pagas oli jagatud kahte kohvrissi. Kohvrid läksid lennul kaotsi ja neid ei leitudki üles. Seetõttu nõuavad neli reisijat Iberialt kahjuhüvitist summas 4400 eurot, mis vastab 4000-le Rahvusvahelise Valuutafondi arvestusühikule (1000 SDR-i iga reisija kohta).

Vaidlust lahendav Hispaania kohus küsib Euroopa Kohtult, kas lennuettevõtja on kohustatud hüvitist maksma ainult reisijale, kellele väljastati pagasikviitung, või peab ta hüvitist maksma ka reisijale, kes nõuab hüvitist teise reisija nimel registreeritud pagasi kaotsimineku eest.

Tänases kohtuotsuses kinnitab Euroopa Kohus, et **reisija võib nõuda lennuettevõtjalt hüvitist oma selliste asjade kaotsimineku eest, mis sisalduvad teise reisija nimel registreeritud pagasis**. Sellest lähtuvalt tuleb hüvitist maksta mitte ainult reisijale, kes oli oma pagasi eraldi registreerinud, vaid ka reisijale, kelle asjad olid samale lennule läinud teise reisija registreeritud pagasis.

Asjassepuutuvad reisijad on kohustatud siseriikliku kohtu kontrolli all tõendama, et teise reisija nimel registreeritud pagas sisaldas tõepoolest samale lennule läinud teise reisija asju. Sellega seoses võib siseriiklik kohus arvesse võtta asjaolu, et need reisijad on sama perekonna liikmed, et nad ostsid oma piletid koos või et nad registreerisid end samal ajal.

Euroopa Kohus lisab, et sellist tõlgendust ei sea kahtluse alla asjaolu, et lennuettevõtjad on kohustatud väljastama reisijatele iga registreeritud pagasiühiku kohta pagasikviitungi. Montréal'i konventsiooniga on nimelt kehtestatud lennuettevõtjale üksnes tuvastamiskohustus ning sellest ei saa järeldada, et õigus hüvitisele pagasi kaotsimineku korral kehtib ainult reisijale, kes on ühe või mitu pagasiühikut registreerinud.

Seda järeldust kinnitavad pealegi Montréal'i konventsiooniga taotletavad eesmärgid, milleks on tagada tarbijate huvide kaitse rahvusvahelisel õhuveol ning maksta neile kahju hüvitamise põhimõttest lähtudes õiglast hüvitist.

¹ Rahvusvahelise õhuveo nõuete ühtlustamise konventsioon, mis sõlmiti Montréalis 28. mail 1999, kirjutati Euroopa Ühenduse poolt alla 9. detsembril 1999 ja kiideti tema nimel heaks nõukogu 5. aprilli 2001. aasta otsusega 2001/539/EÜ (EÜT L 194, lk 38; ELT eriväljaanne 07/05, lk 491).

² 1000 SDR-i suurust ülemmäära tõsteti 1131 SDR-ini alates 30. detsembrist 2009.

Meeldetuletus: Euroopa Kohtule võib esitada õigusküsimustega piirduva apellatsioonkaebuse Üldkohtu otsuse või määruse peale. Üldjuhul ei ole apellatsioonkaebusel peatavat toimet. Kui apellatsioonkaebus on vastuvõetav ja põhjendatud, tühistab Euroopa Kohus Üldkohtu lahendi. Kui menetlusstaadium seda lubab, võib Euroopa Kohus teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse. Vastasel juhul suunab ta asja tagasi Üldkohtusse, kes on seotud Euroopa Kohtu poolt apellatsioonimenetluses tehtud otsusega.

Ajakirjandusele mõeldud mitteametlik dokument, mis ei ole Euroopa Kohtule siduv.

Otsuse [terviktekst](#) on CURIA veebileheküljel alates selle kuulutamise päevast.

Täiendavat teavet annab Gitte Stadler, ☎ (+352) 4303 3127

Kohtuotsuse kuulutamisest saab pildisalvestisi „[Europe by Satellite](#)” kaudu ☎ (+32) 2 2964106